בסוד שיח

נושאים שם האורתודוכסיה לשווא

תוך הזיעצות עם אחרים, הבטיח "שלום-היתרים" וללא הבללה גר רשע) של ה"מודרן אורתודוכס". הנה עשרה מתוכם: מרבי בשפת הת- פילה ובקריאת התורה ואינו מובל בעניין זה בשום קטע בתפילה מותר על "מנחה" ר"מעריב"; משתמשים בשבת בימים חמים לרחצה, כאלה שחושבו גם בשבת: ברוב המקרים שוכחים לברך "ברכת המזון"; מול- נים בשבת על כל נושא המחזה, במיוחד בעת ניקוי רצועות הזרוע- כלים; מסדים כתמים מבגדים בשבת באורח חופשי; שתנשקים ומחזר בקים עם בנות/בני משפחה ובמרחק; שתנשקים ומחזר בעת שפתיהן ו/או לחייהן בשבת; אינם רואים עצמם מובלים לבני תובניות כלשהי בטלוויזיה; אינם מודאגים אם יש ערוב או אין ערוב, בכל הקשור להתאוה מרשות לרשות.

הצגתי את הסולם הזה לכחמישים בעירים גילאי 35-20, שסברתי שהם מזוהים עם עשרת ה"היתרים" הנ"ל, והם אישרו לי כי אכן, מרחו או יותר, אין הם מאמצים את מיעוי השולחן ערוך וה"משנה ברורה" העוסקים בהלכות הנ"ל, כאשר רשמתי לעצמי ראשי פרקים בנושאים הללו, נזכרתי שלא אחת השתתפתי בתפילות-שבת בקיבוץ דתי ותת- פילה, ברוב המקרים, והנהלה שם ללא שום הפרעה ולא היו במעט רי- בורים בקריאת התורה, חרי הקיבוץ הדתי הוא מהמובילים במיגוך ה"מודרן אורתודוכס" ואז קיבלתי הסברים שונקיבוץ דתי הוא רק אחת קטן מה"מודרן אורתודוכס" וכי יש לקוות בהשכון את האחרו הנ- דול והמשמעותי של הביטוי הסרנות לסגיהן בערי-ישראל.

ובעודי מהלבט והאמנם אפשר להזיל את כל הנ"ל על ה"מודרן אר- תודוכס", והנראתני בשבת בבנצעת-שמואל והתפללתי בבית הכנסת "בנה שמואל" שבשכונה הדשה בישוב הזה, והקולות מספר גדול של זונות בעירים רחיים. קבר"ה נחמדים ממיטב המשפחות הנערי מתפ- לליים בבנה שמואל" והנה רק דוגמה. אדון הקודש פתוחה אין זו סיבה להפסיק לדבר: קראים בתורה חלק מהמתפללים פורש ומעבה חלק מהנשארים מעריפים לדבר תוך כדי ישיבה, שמעתי, בעל כורחי, גם על מה מדברים ובאותה שבת "מכבי" תל-אביב היתה הלוהט.

מזר מאוד לומרי, כי בעוד של"מודרן אורתודוכס" האמיתיים יש אידאולוגיה, לפחות למנהיגות, הרי שישנו ציבור גדול למרי של בעי- רים וזונות בעירים חובשי "כיפות סרוגות" שהם סתם במחינה "עבדא בשפקרא ניחא ליה", והם מוחרים על חלקים נכבדים מהשולחן ערוך ללא שום משנה רחית או אמרת וכל קשר בינם לבין ה"מודרן אורתר רוכס" מקרי בהחלט. אם כי ייתכן, כי בכל מקאל שיישרך, הם יחזו את עצמם עם ה"מודרן אורתודוכס".

ב.ש. בעיר נעשר + 2) המציאה מאוד בתוך אוכלוסיית הבעירים הר- תיים ומסתייג מרמת יראת השמים שלהם, מבמה את זה בך: "מרוכר בציבור גדול מאוד שהוא עקרונית כי מה שנוהג בספרי ההלכה למעי בפה מאות שנים, אינו מרבר אל לבו הם לא אל לב הדרי מרחם. הוא יכול היה להמצא בקלות במסגרות של הדתיים הקונסרבטיבים, אלא שכמו לגבי אכילת חזיר והוא יקר בכל מערכות חרי שה פסול ומר תץ לקונבנציה. אין שם אידאולוגיה אפילו לא בגרש, יש שם תרבה אר- ידיה ובם תרבה. רצון שלא לדעת. ישנם כמה רבנים בפיסים מאוד שהוא עושה כמו הנוח הפילון, ומכש כישה מעירת רבים אחם לוכשים) שמור על כשרות ועל שבת (בהלכותיהן המאוד מיקילות).

קיים מרחק משמעותי במישור הדתי בינו לבין הבעיר הצעיר לי, לא הייתי מוכם לכנות רבים מהם חילוניים עם כיפה. הם חיים בתוך הד- בירה החילונית (כבעבודם והם לא-מרגישים בקושה מבשון אם וילנו על מנחה וספירת העומר.

עד כמן דברי של ב.ש. ואני מסכים לכל מילה שכאמרה על-ידו.

לקראת גר השבועות חבר יחזיר "מעורר" ("קול יהודי" חזיבר אגרת ראה לחלן) ומהמצת כבר לציבור החילוני. רבים לא יבינו במה בריוק מרובר כאן, למעת בחלק הראשון של האגרת, שהוא בחלה מפי קרנן, אבל מאוד חידתית. בחלקה השני המפרים מרבנים יותר. מעניין יהיה לשמוע כמה "חילקי" של האגרת הזאת ויעשו מעשה ללוח לבית הכנסת לשמוע את "עשרת הרברות".

אין ספק, חיבת לקום ולפעול תנועת תשובה צינונית, אולם גם אין ספק כי חיבת לפעול "תנועת תשובה" בתוך הציבור שלנו, הדתי לאר- מי, שהוסיפר האנושי שלו - בפלה.

במקום מאות הגילוחות על פרשת השבוע המופצים ברבבות עות- קים בבתי הכנסת ברובי הארץ ודובם נזרקים מהר מאוד לפחי הגניזה - ראי לרכז כותרת, כשרונות וכספים ולהקמת חֲבְרָה מעיצבת יפה למשפחה הציונית-דתית. חוברת כזאת שיהיה נעים להחזיק אותה ביד, חיבת להתרכז בכל אחם נושאים שאנחנו חלשים בהם. ללמד הלכות, אני עוקב בעניין רב אחר "קלר" ולא הצלחתי עד כה למצוא הסבר ראוי לעצמי, מדוע אין שם פינת הלכה בצד המלומה הגדולה לדיעור מות בזויים הדתיים. קיים ציבור גדול של נשים שנכשל בשונג בקשת חזכה של נושאים. אני כותב זאת מידיעה אישית. שכן, גם אני נכשל- תי והבשלתי אחרים. בישיבות, ישיבות הסדר, לומרים גמרא, מחשבה ומוסר ומעט מאוד הלכה, כך זה.בשנות היה מקשרי אלא שמעתי שוהל אירוני שיגיע הנשי. משנשים יחלו ללמוד בקבוצה "שמירת שבת כהלכתה", קן נרדמו מוסר הדיבור שלהן. זה אמור גם לגבי גב- רים ובכל הגילים.

זאת האהבה שלנו

סגנרת "ראש יהודי" ("בטורא" לזה השבועות)

הוא אוהב אותנו./ הוא הדבר וחשוב ביותר בזרי, בלעדיה כל העולם סת. היא אותבה אותנו./ היא מתגעגעת אלינו, משתוקקת לכל אות חיים ממנו./ והא אינה יכולה להיות בלעדינו.

מבחינ הם נראים סתם זוג יבש, מרובצים באלה./ אפם בשנה במשך 24 שעות הם יחד./ הם חונגים את אהבתם, האוהבה הגדולה בעולם. ואז, ביום הכיפורים, הוא נותן לה מכתב אהבה./ מכתב ארוך ארוך כזה שנתון לה מזה עד השנה הבאה./ היא מצידה נש- בעת לו, שתמיד תמיד תמשיך לאהוב אותנו./ הם נפרדים, חודים לחיים ונרגילים.

כמעט לא רואים אותם מרבים, הוא בעבודת, היא בסידורים.

ושוב מתחילים הנעגועים-

כשהיא מרגישה שהוא כבר לא יכולה, היא פותחת בשקט את המכתב ומקראת בו עוד ועוד./ זה המכתב היחיד בעולם, אלו הכי לים הכי עמוקות./ והא בולעת את השורות, ומרגישה שוב קשר רב, שוב מתעברת, כמו אז... בסיום יש לנו פנישה עם הקרוש ברוך הוא, בכל שנה, כזב השבועות מקבל ה"mail" ואומר שלנו מכתב אהבה עוד, ממנו./ אנחנו מקבלים תודה.

והאהבה הזאת בעולם, והא אהבתנו לאלוקים./ גם והא אוהב אותנו כמו שרק אין סוף יודע לאהוב./ זה הקשר הכי עמוק, הכי אישי, הכי גוגע.

ובכל זאת אנחנו רואים, אלוקים בוד להעלם בעולם ולהר שאיר אותנו מתגעגעים./ אנחנו לא רואים אותו נלפעמים גם לא מרגישים./ והא מתחבא לנו, וכרי שלא נשתגע מרוב בעגועים אליו, והא נותן לנו מכתב אהבה, והא נותן לנו תורה./ ותורה זה מצוות הם סוד. מבחוץ הם נראים, לפעמים, מגבילים ומוסרי חיים, אבל, באמת הם מתנים, נותנים ביטוי לרגשות הנפים הפ- נימיים שלנו.

בכל שנה מחדש כזב השבועות פולנו עומרים למרגלות הר סיני ונמגשים/ בתי הכנסת מלאים כל הלילה ביהודים שאינם יכולים לישון מרוב התרגשות, יהודים שלומרים תורה, יהודים שמגשים את אלוקים.

זאת התורה - קשר האהבה שלנו.

עד כאן.

מרבר אל לבבכם

וספרת לך

"בספרו "מחנה חיים - חיו ופעלו", מתאר תלמיד "מחנה חיים": "רבו משה מ. ישר, כיצד היה שרשה את חשבון נפשו ומחשב את רגעיו. וכך מספר שבו רבכו של "מחנה חיים" היתה להתבודד בכל יום לכשר כמה שעות לשם התבוננות פנימית וחשבון הנפש. פעמים היה עולה ביד יחידים לעקב אחריו, ומתוך סתבוא לחקשב לרבריו ובביותיו, שהיו מוד ועי־נשמה ומעוררים לרחמות והרהורי תשובה.

בעשרות. האחרונות של חייו, המכה עליית הגג מעל לבי עלנו, מקום שם התזיק את ספרייתו בקרילה, לחדר והתבודד תו.

"איש אשר רעת בו, חייב לעמול בכל יום כמה שעות על עצמו" - היה אומר. ומרגלא היה בפיהמה המאמר: "שובה מרי רות אחת בלבו של אדם יותר ממאתי סלקיות" (ברכות ז), שכוונתו, לפי המבאר - המוסר או התוכחה מבוצע עלולים להיות קשורים ברגש של קנאה, שנאה או נקמה. שהוא הוא להרבר כשהאדם מוכיח את עצמרנותו.

הוא ניהל מנקס בו היה רושם בכל יום את חשבונותיו הרוחניים, כרי שיוכל בכל עת להתבונן ולשוב בתשובה על כל כשלוו. טוען היה הרי התענוני הקיר ביותר בגהל מנקר כל כשלוו. טוען היה הרי התענוני הקיר ביותר בגהל מנקר סנה, ברישמו יומיום-את התבוותיו בדיוק, כל ברי־עה חריב אימה לנהוג בענייני הרוחניים כך ולא להסתיר לרון חשר בן שבעולם האמת. כְּמוֹ־שׁוֹ: "אל בן יאמרו הכושלים בראו וחשבון"; לאמר, שעל האדם להיות מוכן בכל עת לפמרי רין וחשבון ברוך על עצמו.

פעם שפעי כרבי מנה כל שעה האי את הרגעים של יום עברתו, כרי להזהר אם לא בזבז ומנו לבטלה. פעם אף שכר עוהו מחשב את הזמן שעלה לו לאריו הבילת ספרים על מנת לשלוחה לאחר ממשלוחו.

התשוקה החמישית

בספר "ליקוטי מאמרים" מצוטטים מכתב יחו של הג- רש"ו בלאק זצ"ל, תלמיד "החפץ חיים", והרברים הלהלן:

"במדרש רבה, בראשית כ' וזו:-ר' תשוקות הן: אין תשוק- תה של אשה אלא לאישה, וכו', ואמר הגר"א זצוקל"ה יש עוד תשוקה אשר אין בכח איש לצייר ולשער תוקה וגרולה, בעת שמוליכין את האדם מביתו לקברו ואז תפקרנה כל חשוי והיאה מה שלא יכול לראות בעת אחותו. ומראין לו עניני הנחמנים ותענוגי גן עדן, והיאה איך כילה ימיו בהבל וכל כספו וחבו אשר עמל עליהם הם לבנינים ולחותים בעיניו, כי בעבורם קנה עוגשי הנחמנים וגם המטיר תענוגי בגרעדן. ויתבונן או בשכלו הוך כמה תענוגי גן עדן המטיר בעי- לם הזה, כי יפה שעה אחת בתשובה ומעשים טובים בעולם הזה מכל חיי העולם הבא, וכמה שעות היו בכל ימי- חייו אשר הלכו בבטלה, אשר כל שעה ושעה היה יכול להדיוח גן־עדן בתענוגים נפלאים אשר עין לא ראתה.

ומחמת גודל התשוקה אשר היא רוצה להתעדן שם והוא אינו יכול להבוש שם - מחמת שהוא מלובלך בצואת עזבר תיו - הוא מרצה להיענש בגהינום בענוגים קשים ומרים רק שיבוא אחר־כך להתענוגי הגן־עדן.

אין בכח האדם לצייר גודל שברת לבבו ודרשתו. ואם יהיה לאדם בעולם הזה אחר מאלף אלפים חלק מהצער שיהיה לו שם בעולם הבא, היה מוכרח למות מחמת שלא היה יכול לסבול גודל הצער. רק בעולם-הבא נותן לו הקרוש ברוך הוא כח שיכול לסבול זה הצער, ואז גדולה תשוקתו שיוכל לו רשות לחזור לביתו ולעסוק בתורה ועבודה כל ימי חייו. ומכרש שערות ראשי יקרוע את בשרי האומר: אי לי, איך הולשתי שלם התענוגים נמזרים על שלם חושך, והצער הזה קשה לו מכל יסורי גהינום".

לא מפיו של הרב אמנון יצחק ומבירים אחרים מכאן. צר- מקט־מהרי"א יצוקל, מי שעמד בראש הנהלת המתנגרים להחירות. אבי־אבות שלם התורה והימאי עם כל המשתמע מכך.

וכבר אמרו גרולי ומאורי המוסרות, כי לחץ הגלות ומר- עקות הגלל הזמרם, מקשים על מיעוש הקריאה האולקית "שובו אלי", וכי אין ספק כלל, כי אם יתוקים קודם "אשוב בה אליכם" יחזור כל עם־ישראל למקורו ולשורשיו.

ויהי רצון שיתקיים בנו לאלתר, "תגלה שנה ונקלותיה" וכמובא במסכת מגילה נף לא עמוד א) תניא ר' שמעון בן אלעזר אומר: עתיד תיקו לתן לישראל שיהו קורין מלוות שנתנו להם (ספר ויקרא) קודם (בפרשת במותי) עצרת (תג השבועות), ושמשמעה תורה (ספר דברים) קודם ראש השנה (בפרשת כי־תבוא). מאי מעמא אמר אבוי ואיתימא ריישלקיש בר' שמלגה השנה וקלותיה. ורואה במסכת מגילה שבתג השבועות רנים על פירות האילן, ובמתן, שתול שנה וברכותיה.

מתוך אתרים ומקורות